

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petrem Jiříkem ve věci

žalobce: **KOPALEN s.r.o.**, IČO: 28104056
sídlem Roháčova 188/37, Praha 3
zastoupen advokátem JUDr. Janem Kubálkem, Ph.D.
sídlem Opatovická 159/17, Praha 1

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**,
sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2022, č. j. 2215951/22/2201-80542-301583,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 2. 2. 2023 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2022, č. j. 2215951/22/2201-80542-301583, exekučního příkazu, kterým byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku na dani z nemovitých věcí ve výši 17.748,47 Kč včetně úroku prodlení ke dni 5. 12. 2022 ve výši 2.816 Kč, tedy celkem 20.564,47 Kč, jakož i úroku z prodlení z částky 17.748,47 Kč od 6. 12. 2022 do zaplacení, kterým bylo příkázáno ČSOB jakožto podlužníkovi, aby od okamžiku doručení exekučního příkazu po dobu trvání daňové exekuce nebyly placeny peněžní prostředky z účtu žalobce, ze kterých se příkazuje pohledávka. V napadeném exekučním příkazu se pak uvádí, že žalobce ke dni 6. 12. 2022 nezaplatil vykonatelné nedoplatky uvedené ve výroku exekučního příkazu v zákonné lhůtě.
2. Žalobce se zrušení shora uvedeného rozhodnutí domáhá pro nesprávnost, nezákonnost, nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost, neboť žalovaný v rámci řízení, jehož výsledkem byla napadená rozhodnutí, porušil daňový řád, a to zejména § 1 odst. 2, § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 8 a další. Dále žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nesprávně vyhodnotil důkazy, popřípadě je vyhodnotil v rozporu se skutečností. Dle žalobce žalovaný postupuje v rozporu s principem zdrženlivosti a přiměřenosti, když nařízení exekuce je v rozporu s principem vhodnosti a proporcionality způsobu a rozsahu provedení exekuce. Výkon rozhodnutí se přiči účelu, který se jím sleduje, jelikož nemůže vést k efektivnímu splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu. Žalovaný pak na základě nesprávných a nezákonných platebních výměrů a navazujících rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně exekučně postihl bankovní účty žalobce.
3. Dále žalobce namítá, že správce daně přistoupil k vydání exekučního příkazu, aniž by zohlednil pandemii koronaviru COVID-19, která velmi nepříznivě ovlivnila stav trhu a rovněž i finanční situaci žalobce. Dále žalobce odkazuje na řízení vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci vedené pod sp. zn. 57 Af 2/2021 a 57 Af 3/2022, o kterých dosud nebylo rozhodnuto, přesto žalovaný postihl exekučně bankovní účty žalobce.
4. Žalobce dále odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 666/02, ve kterém Ústavní soud zdůraznil povinnost státních orgánů při stanovení a vymáhání daní šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod a v případě pochybností postupovat ve prospěch žalobce.
5. Podle žalobce byly nesprávně posouzeny podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH, které mu náležely, když v řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp. zn. 57 Af 3/2022 a dále v řízení vedeném pod sp. zn. 57 Af 2/2021 nebylo dosud vydáno rozhodnutí.
6. Dále žalobce namítá, že vydání exekučních příkazů při je nesprávné i z důvodů, že správce daně znemožnil žalobci již prostřednictvím exekučního příkazu Finančního úřadu pro Prahu ze dne 9. 6. 2022 č. j. 5200700/22/2003-00540-110974 nakládat s finančními prostředky žalobce, a přesto vydal dne 5. 12. 2022 další exekuční příkaz z důvodu neuhrazení daně z nemovitých věcí. Proto žalobce nemohl daňovou povinnost splnit dobrovolně. Žalovaný v exekučním příkazu rovněž nedostatečně odůvodnil naléhavost takového postupu žalovaného vůči žalobci. Dále namítá, že výše vymáhaných nedoplatků na dani

z nemovitých věcí je nesprávná, jestliže nedoplatky nebyly stanoveny řádným zákonným způsobem. Proto by měl být exekuční příkaz zrušen.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a poukázal na obecná tvrzení žalobce, který nikterak nespécifikoval důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V daném případě žalovaný vystavil vykonatelný výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem a následně pak vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobce. Žalobce byl v exekučním příkazu poučen o právu podat námitku, kdy tohoto práva využil podáním námítky ze dne 3. 1. 2023. Tato námitka byla rozhodnutím ze dne 3. 2. 2023 zamítnuta.

III. Právní názor soudu

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. s. ř. s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Úvodem krajský soud poznamenává, že řízení před správním soudem je ovládáno dispoziční zásadou a soud je vázán žalobními body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadená rozhodnutí za nezákonná či nepřezkoumatelná. Kvalita a preciznost obsahu žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozsudku správního soudu a pro případný úspěch v řízení je dosti významné, jak kvalitně je žalobce schopen odůvodnit jím uplatňované námitky. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce příliš velký důraz na preciznost žalobních bodů nekladl, neboť námitky jsou vyjádřeny velmi obecně bez jakékoliv přesvědčivé argumentace. Nadto žalobce neuvádí, v čem spočívá porušení jednotlivých ustanovení daňového řádu, jakým způsobem bylo zasaženo do jeho práv a v čem má tkvět případná nezákonnost či nepřezkoumatelnost a nesprávnost napadených rozhodnutí. Žalobní bod je způsobilý k projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–58, č. 835/2006 Sb. NSS).
10. Podle právních vět rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–58: „*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spise zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“
11. Předmětem řízení je přezkoumání exekučního příkazu. Soud poznamenává, že žaloba proti exekučnímu příkazu je obecně přípustná, jak se podává v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016–53, když námitka

nepředstavuje podle § 159 daňového řádu řádný opravný prostředek ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. je tudíž jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak i rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu. Rozšířený senát tak připustil paralelní cesty k soudu.

12. Žalobce v úvodu žaloby namítá porušení zásad daňového řízení a povinností správce daně, avšak činí tak formou pouhých odkazů na některá ustanovení daňového řádu („§ 1 odst. 2, § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 8 a další“). K tomu krajský soud toliko poznamenává, že pouhý poukaz na dikci zákonných ustanovení nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Takto formulované námitky tudíž ani neumožňují věcný přezkum. Žalobce zejména nikterak nerozvinul údajné porušení § 6 odst. 3 daňového řádu, dle něhož správce daně umožní daňovému subjektu uplatňovat jeho práva a poskytne mu přiměřené poučení.
13. Dle soudu v žalobě zcela absentují důvody, pro které žalobce považuje rozhodnutí za nesprávné či nezákonné. Žalobce totiž v žalobě nespécifikuje konkrétní důvod, kterým by poukázal na nezákonnost napadeného rozhodnutí.
14. Žalobce v daném případě zpochybňuje exekuční titul s tím, že výše nedoplatku na dani z nemovitých věcí je nesprávná, ovšem pouze toto konstatuje, že výše vymáhaného daňového nedoplatku je nesprávná. Zůstalo tedy toto tvrzení v obecné rovině, jestliže žádným způsobem nespécifikoval, v čem by mělo být pochybení správce daně a jaká by měla být skutečná výše daňového nedoplatku.
15. Žalobce namítá, že exekuční příkaz byl vydán předčasně, neboť ještě probíhala soudní řízení ve věci ohledně DPH. Tato úvaha žalobce správní není, neboť pomíjí, že žaloba ve smyslu § 65 s.ř.s. směřuje proti exekučnímu příkazu, což je výrazem subsidiarity soudního přezkumu vyjádřený v § 5 s.ř.s. Soudní řízení správní není tedy jakýmsi pokračováním v řízení před správními orgány. Pravomocné rozhodnutí je třeba respektovat, dokud nejsou zákonným způsobem zrušena.
16. Nedůvodná je i námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného hodnocení důkazů, která je rovněž velmi obecná, když tato argumentace směřuje ke zpochybnění samotného stanovení daňové povinnosti. Soud k tomu uvádí, že v rámci výkonu rozhodnutí již nelze napadat věcnou správnost zajišťovaného rozhodnutí. Ke zpochybnování rozhodnutí vydaného v nalézacím řízení v rámci řízení výkonu rozhodnutí již není žádný prostor.
17. Rovněž není důvodná námitka žalobce ohledně porušení zásady zdrženlivosti a přiměřenosti, neboť v tomto ohledu nic namítáno ze strany žalobce není. Ze žalobní argumentace není patrné v čem by tato zdrženlivost a nepřiměřenost měla spočívat. Proto se soud nemohl uvedenou námitkou zabývat. Rovněž není konkrétně žalobcem uvedeno, proč je exekuční příkaz nepřezkoumatelný a nesrozumitelný, tento žalobní bod proto nelze považovat za řádně uplatněný.
18. Žalobce rovněž popisuje svou situaci způsobenou pandemií nemoci COVID 19, ovšem neuvádí, jak se tato argumentace vztahuje k projednávané věci.
19. Zcela nedůvodně je žalobcem odkazováno na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003 sp. zn. IV ÚS 666/02, kde je vyslovena povinnost státních orgánů při stanovení a vymáhání daní, šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod, tedy v případě pochybností postupovat ve

prospěch daňového subjektu. Soud má za to, že v daném případě nedošlo ve smyslu uvedeného nálezu k porušení povinnosti ze strany státních orgánů, jestliže uvedené napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Daň z nemovitých věcí byla řádně zjištěna a vyčíslena a žalovaný byl proto povinen daňový nedoplatek vymáhat v případě, že žalobce daň dobrovolně neuhradil.

20. Nedůvodná je rovněž výhrada žalobce, že vydáním exekučního příkazu došlo ke znemožnění žalobci nakládat s finančními prostředky, když napadený exekuční příkaz byl vydán poté, co i Finanční úřad pro hlavní město Praha vydal dne 9. 6. 2022 exekuční příkaz a tím bylo tedy znemožněno žalobci disponovat s peněžními prostředky. Tato námitka důvodná není, neboť vydání exekučního příkazu Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 9. 6. 2022 s napadeným rozhodnutím nesouvisí. Uvedený Finanční úřad v Praze činil úkony vůči žalobci na základě místní a věcné působnosti, přičemž v daném případě je věcně a místní příslušný správce daně - žalovaný Finanční úřad pro Jihočeský, jestliže předmětem daně z nemovitých věcí jsou pozemky v okrese České Budějovice, proto v tomto případě vymáhá daňové nedoplatky Finanční úřad pro Jihočeský kraj na dani z nemovitých věcí. Výkon rozhodnutí přikázáním pohledávky z téhož účtu může být veden k vydobytí více pohledávek. Soud se neztotožnil se žalobcem, že mu žalovaný zabránil v dobrovolném zaplacení daňového nedoplatku na dani z nemovitých věcí vydáním exekučního příkazu, neboť tuto možnost žalobce měl ještě před vydáním exekučního příkazu, kdy byl vyrozuměn o nedoplatcích. Teprve poté, co žalobce na základě výkazu nedoplatku daň nezaplatil, byl vydán exekuční příkaz. Skutečnost, že byl vydán exekuční příkaz FÚ pro hlavní město Praha, nebránila tomu, aby i žalovaný vydal předmětný exekuční příkaz, neboť může být vedeno více exekucí přikázání pohledávky na jednom účtu povinného.
21. Zcela nepřijatelný je odkaz žalobce na řízení vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích, jestliže otázka oprávněnosti nároku na odpočet DPH není předmětem přezkumu v nyní souzené věci. Soud jen poznamenává, že v řízeních, která žalobce vedl u Krajského soudu v Českých Budějovicích již byl vydán rozsudek, kdy žaloby byly jako nedůvodné zamítnuty, a to jak ve věci pod sp. zn. 57 A f 3/2022 i ve věci sp. zn. 57 Af 2/2021. V daném případě exekuční titul byl vydán, proto nic nebránilo tomu, aby byl vydán exekuční příkaz, jestliže žalobce dobrovolně daň z nemovitých věcí neuhradil.
22. Nedůvodný je i žalobcem namítáno, že další provádění daňové exekuce je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami a že se přičí účelu co se jím sleduje, neboť na tuto námitku nelze věcně reagovat, jestliže žalobce opětovně pouze obecně ji formuluje, nejde o řádně uplatněný žalobní bod.
23. Obecná námitka žalobce, směřující do porušení zásad daňového řízení žalovaným, tudíž není důvodná. Žalovaný v pozici správce daně postupoval v souladu se zákony a jeho postupem nebyla porušena práva žalobce. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaným nebyla porušena žádná ze zásad daňového řízení. Naproti tomu to byl právě žalobce, který nepředložil žádná tvrzení odůvodňující možný nezákonný postup žalovaného při vedení daňové exekuce. Krajskému soudu nezbyvá, než žalobu proti exekučnímu příkazu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

IV. Závěry a náklady řízení

24. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. V případě úspěšného žalovaného nevyšlo najevo, že by vynaložil náklady nad rámec své běžné činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 31. května 2023

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu